

Wusaty Krjepjel

POWĚŚĆ WO KUBOŁĆIKU SERBSKEHO DOMU

1949

To džě wěsće, zo su něhdy w Serbach kubołćiki byli. Nochcu rjec, zo běše tajki kołtk w kóždym statoku. To džě cyle zaležeše na tom, kajki hospodar hospodarješe. Běše-li tón zły a lózy abo lidora a pótlutowar, tajki prawy žlokanc, zakliwar abo njedočink, to žadyn kubołćik pola njeho so njezadomi, ale so jeho zdalowaše. Přetož dyrbiće wědžeć, zo su kubołćiki dušne a přistojne stworjenja, kiž lóznych a njekmanych ludźi ani čuć njemóžeja. Tuž tež njeje wěrnó, štož žwantory bledža, zo je kubołćik móhłrjec złoduch sam a zo ma čerta, štož ma kubołćika. Hdžež tajke blady přežuwaju, je to hoła zawisć a njepřeće tych, kotrymž so kubło njeroji, dokelž kubołćiki jich wustać njemóžeja jich njepěknosće dla...

Džensa njeje wjace telko kubołćikow kaž prjedy. Njewěm, što je na tym wina. Snadž hospodarjo njejsu wjace tajcy pěkni a pilni, snadź přewjele žuja a zela, snadź tež sami wjace do kubołćika njewěrja? Žadyn kubołćik mjenujcy wjace skutkować njemóže tam, hdžež do njeho njewěrja.

Kubołćiki bywaju wšelacy. Woni tež maju wšelaku zaběru. To džě je wěste, zo tajki kubołćik Chróscanskeho bura ma